

Focul care aduce ploaia

(1Împărați 18:21-45)

VIAȚĂ CREȘTINĂ

Pastor Iosif Nicolae Ignat
Biserica Pentecostală Sebeș, Alba

Nu trebuie să fii un specialist în agricultură ca să-ți dai seama că pământul este însetat și are nevoie urgentă de ploaie cam în toată țara. După cum nu trebuie să fii un specialist în teologie ca să îți dai seama că tot mai multe biserici sunt atinse de secetă spirituală: cântări uscate, predici seci, programe plictisitoare, convertirii puține, lipsă de dinamism, bucurie, viață.

În Biblie ploaia este asociată cu binecuvântarea pe care Dumnezeu o revarsă peste poporul Său atunci când acesta trăiește în ascultare de El, aducând înviore, viață, belșug, bunăstare (vezi Lev. 26:3-4, Ps. 65:9-13, ș.a.). Și invers: lipsa ploii este asociată cu vremuri de apostazie și de pedeapsă divină. Așa a fost și pe vremea lui Ilie. De fapt, cerul a fost închis la comanda lui Dumnezeu, poate nu doar ca pedeapsă, ci și ca o metodă de a trezi poporul din starea de decădere spirituală în care se afla.

Ce să facem ca să vină ploaia? Chiar dacă pare nefiresc, să știți că înainte de a veni ploaia, trebuie să vină... focul. A fost nevoie să se aprindă trei focuri, înainte de a veni ploaia peste pământul crăpat al Israelului. Aceste trei focuri trebuie să se aprindă și să ardă și astăzi, pentru ca ploaia târzie să cadă peste pământul însetat al inimilor noastre și al lucrării lui Dumnezeu.

1. Focul din viața lui Ilie

Întotdeauna am fost fascinat de acest om ridicat de Dumnezeu într-o perioadă

grea a istoriei lui Israel. Ilie avea un foc intens în inima lui, fiind omul unei singure pasiuni: Dumnezeu și lucrarea Lui. Poporul Israel se scufundase într-o idolatrie grea pe vremea aceea și asta îl supăra tare pe Dumnezeu. Dar să știți că există o idolatrie mult mai perfidă astăzi: să-L iubești și pe Dumnezeu, și altceva, adică să ai inima împărțită. Să nu mai fii pasionat de Dumnezeu, ci doar un om religios, având doar un înveliș de evlavie, neinteresat de sfințenie și de puterea lui Dumnezeu. Să te închini și să-i slujești lui Dumnezeu fără foc, fără pasiune, fără să fii îndrăgostit de Dumnezeu – iată ceva ce Dumnezeu urăște mai mult decât idolatria, în forma ei clasică sau modernă. Ilie nu era nici idolatru, nici un astfel de om religios, ci un slujitor credincios, în inima căruia ardea focul dragostei Dumnezeului Cel viu, pe care Îl slujea cu pasiune.

Apoi, Ilie avea un foc în mesajul lui. Pentru conaționalii săi apostatați, mesajul lui era aspru, dar sănătos, orientat spre Dumnezeu. Când Ilie iubești pe Dumnezeu cu foc, iubești și pe oamenii creați de El, care se cufundă tot mai mult în păcat și nu ți-e totuna de soarta lor. Am devenit îngrijorător de indiferenți față de soarta semenilor noștri cu care trăim, lucrăm, mâncăm și dormim împreună (unii sunt chiar din casele noastre), de parcă n-am ști unde se sfârșește drumul vieții lor fără Dumnezeu. Oare cum ar trebuie să fie cuvintele slujitorilor de la amvoane, ale cântărilor și ale poeziilor din bisericile noastre în astfel de

„Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul, și a supt și apa care era în șanț.”
(1 Împărați 18.38)

vremuri: cântece de leagăn sau săbii cu două tăișuri?

În al treilea rând, Ilie avea un foc în rugăciunile lui. Acesta era punctul lui forte și motivul pentru care Duhul Sfânt ni-l oferă ca model în Noul Testament (Iac. 5:17-18). Sunt bucuros că Ilie n-a fost un semizeu, ci un om cu slăbiciuni ca și mine; asta mă încurajează să cred că și eu pot fi un om al rugăciunii cu foc, ca și el. Când a văzut că poporul nu mai răspunde la provocările adresate prin predici moralizatoare, a pus genunchiul jos și a început să strige către Dumnezeu. El a fost conștient că numai Dumnezeu mai poate trezi poporul din starea de letargie și păcat în care se afla. Și atunci a apărut al doilea foc: focul lui Dumnezeu.

2. Focul lui Dumnezeu de pe altar

Ilie știa că poporul anesteziat de idolatrie și păcat avea nevoie de un semn venit din cer pentru a se trezi. Și atunci el propune poporului și proorocilor falși strânși pe Carmel un test pentru a stabili care este Dumnezeul adevărat, căruia oamenii trebuia să I se închine: Dumnezeul care va răspunde prin foc, acela va fi adevăratul Dumnezeu (v.24). Dragii mei, cele mai multe biserici au altare, jertfe, sisteme de închinare, prooroci și preoți. Ceea ce face diferența între închinarea falsă și cea adevărată este

focul venit din cer. Acest foc lipsește de pe multe altare și jertfe care se aduc prin bisericile sau prin familiile noastre. Unii încearcă să fabrice focul (deși este clar că focul nu este treaba noastră, ci este exclusiv prerogativa lui Dumnezeu), producând doar spectacole ieftine, lipsite de spiritualitate, care nu produc în oameni teamă de Dumnezeu și pocăință. Dacă numai focul lui Dumnezeu a putut trezi o națiune decăzută din starea ei, determinând-o să se întoarcă la adevăratul Dumnezeu, fiți convinși că numai focul divin mai poate trezi copiii noștri, bisericile și națiunea română și să-i întoarcă cu fața spre Dumnezeu.

3. Focul pocăinței poporului

Când ajungi să-L cunoști pe adevăratul Dumnezeu, care este nu doar plin de dragoste, bunătare și îndurare, ci și un foc mistuitor, cazii înspăimântat cu fața la pământ înaintea Lui (nu pe spate, râzând), deoarece în prezența sfințeniei și autorității Lui, niciun păcătos nu poate rămânea în picioare (vezi Exod 3:1-6, Isaia 6:1-5, Ps. 1:5, cap. 2). În acele momente, când zăcea prăbușit cu fața la pământ, în inima poporului s-a aprins o scânteie din focul pocăinței, care i-a determinat să-i târască pe toți proorocii lui Baal la pârâul Chison și să-i omoare acolo.

Ce bine ar fi fost ca acest foc să fie

suficient de puternic încât să-i determine să facă reformă și în familiile și în viețile lor. Când păcatul este adânc înrădăcinat în gândirea, practicile și viața oamenilor, este nevoie de un foc puternic al pocăinței pentru a se reveni pe calea cea bună. Acest foc trebuia să aprindă și inima Bisericii căldicele din Laodicea, pentru a se întoarce la Hristos (Apoc. 3:19b). Și nu mă îndoiesc că de acest foc avem nevoie și noi, credincioșii acestor vremuri, pentru ca apoi Dumnezeu să trimită vremurile de învioreare peste națiunea și bisericile noastre.

Concluzie

Abia când și acest foc al pocăinței și-a făcut apariția și efectul, Ilie i-a trimis vorbă lui Ahab: „*Suie-te de mânăncă și bea, căci se aude vuiet de ploaie*” (v. 41).

Dragii mei, Domnul caută și astăzi un om în inima căruia să ardă focul lui Dumnezeu. Un om integru, un slujitor fără pretenții, fără aere, dar care să facă totul după Cuvântul Domnului. Un om la rugăciunea căruia să se coboare focul lui Dumnezeu pe altar, foc care să-i determine pe oameni să cadă cu fața la pământ înaintea Dumnezeului adevărat. Un om prin care Dumnezeu să aducă renașterea și înviorearea peste o familie, o biserică, o națiune. Ilie a fost un astfel de om. Dar tu și eu? Dacă Ilie a fost ca noi, oare noi de ce nu putem fi ca el???